

Άρης Σερβετάλης: Γιατί από «Λάζαρος» έγινα «Άγιος Νεκτάριος»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Θεολογία και Ζωή / Συνεντεύξεις](#)



Καλλιέργησε μακριά γενειάδα. Αφομοιώθηκε από την πορεία ενός ασκητή και περιμένει πώς και πώς να ερμηνεύσει τον Άγιο Νεκτάριο, τον πολιούχο της Αίγινας. Η αντίστροφη μέτρηση άρχισε για τη συνεργασία του με μεγάλη αμερικανική παραγωγή, με θέμα τον βίο και την ακλόνητη πίστη του Αγίου. Αλλωστε με τις τελευταίες τοποθετήσεις του κατοχύρωσε δημοσίως το θρησκευτικό του αποτύπωμα.



Αγνώριστος λοιπόν ο Αρης Σερβετάλης; Κι όμως. Η θρησκευτική του πίστη δεν προέκυψε από την καραντίνα, από τον φόβο του μπροστά στον ύπουλο εχθρό ονόματι COVID-19. Ο Αρης είναι πιστός χριστιανός από το 2003. Ως αποτέλεσμα εσωτερικών διεργασιών. Δεν μεταλλάχθηκε. Απλώς πορεύτηκε. Από τον ορθολογισμό στη μεταφυσική. Από τον υλισμό στον πνευματισμό. Συμφωνείς – διαφωνείς, πρέπει να το σεβαστείς... Οσο για την καλλιτεχνική του πορεία, εδώ να δεις ανεξίτηλα αποτυπώματα. Οπως στην αθόρυβη και υποτιμημένη κομεντί «Μικρό έγκλημα». Καλύτερος δεν γίνεται. Οπως η συνεργασία του με τον Δημήτρη Παπαϊωάννου στην πολύκροτη θεατρο-χορευτική παράσταση «2». Οπως στις «Αλπεις» του Γιώργου Λάνθιμου. Και όπως σε πολλές θεατρικές παραστάσεις, αλλά και σε τηλεοπτικές σειρές. Ας πούμε «Singles», ας πούμε «Είσαι το ταίρι μου». Οπως θα διαπιστώσετε, όμως, οι πνευματικές του ανησυχίες και οι φιλοσοφικές του αναζητήσεις φαντάζουν πρωτόγνωρες, ιδιαιτέρως για όλους τους φερόμενους ως celebrities.

Κάθε πιστός πρέπει απαραίτητως να επισκέπτεται την εκκλησία; Δεν μπορεί μόνος του να επικοινωνήσει με τα θεία;

«Είμαστε ετερόφωτοι και όχι αυτόφωτοι. Είμαστε συμμετοχοί στο μυστήριο της

λειτουργίας της εκκλησίας. Με τον τρόπο αυτό καλλιεργείται η προσωπική σχέση με τον Θεό. Ιεροκρυφίως».

Δεν συμφωνείς πως τελικά όλοι κρινόμαστε από τις πράξεις και όχι τα λόγια μας;

«Φυσικά και οι πράξεις είναι αυτές που μένουν και όχι τα λόγια. Και πολλές φορές άλλα λέμε και άλλα κάνουμε όταν έρθει η στιγμή. Απλά μια κατάκτηση προσωρινή θα ήταν να αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας, να την ομολογούμε στον εαυτό μας. Να λέμε πως κάνω αυτό ή το άλλο από αδυναμία γιατί δεν μπορώ τη δεδομένη στιγμή να κάνω κάτι άλλο. Διότι είναι διαφορετικό την αδυναμία να την ονομάζω αρετή με σκοπό να αποκρύψω την αλήθεια ακόμα και από τον ίδιο μου τον εαυτό».

Εγώ δεν πιστεύω.

«Είτε πιστεύουμε είτε δεν πιστεύουμε, ο Θεός υπάρχει και νοιάζεται για εμάς. Και μας κρίνει με τα δικά του κριτήρια. Κάποιος, για παράδειγμα, που δεν πιστεύει μπορεί να είναι πιο ουσιαστικός στην καθημερινότητά του και πιο κοντά από κάποιον που πιστεύει τυπολατρικά και αφυδατωμένα».

Διάβασα και τις αντιρρήσεις σου για τη μετάληψη και τη Θεία Κοινωνία. Μα δεν είναι άκρως επικίνδυνο από το ίδιο κουτάλι να λαμβάνουν κοινωνία όλοι οι πιστοί σε μια εκκλησία;

«Κατά την άποψή μου, με τη Θεία Κοινωνία δεν μεταδίδεται καμία αρρώστια. Αυτό έχει διαπιστωθεί ιστορικά. Κανείς δεν μολύνθηκε ούτε από Εμπολα, ούτε από AIDS, ούτε από λέπρα. Η κοινωνία είναι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Είναι κοινωνία με την πηγή της ζωής, πώς είναι δυνατόν να μεταδοθεί θάνατος και αρρώστια; Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο ο Θεός θα αναιρούσε τον εαυτό του».

Μα η επιστήμη που λειτουργεί και εξελίσσεται βάσει πειραμάτων και δεδομένων έχει προχωρήσει και με τις κατακτήσεις και τις επιτυχίες της έχουν ευεργετηθεί δισεκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα, με αποτέλεσμα την άνοδο του προσδόκιμου ζωής κάθε ανθρώπου.

«Δεν αναιρώ την επιστήμη. Διαπιστώνω όμως ότι μπορεί να φτάσει μέχρι ενός σημείου. Δεν μπορεί να εξηγήσει τα πάντα. Πιστεύω ότι η επιστήμη είναι ένα ανθρώπινο επίτευγμα. Και ο άνθρωπος είναι δημιούργημα του Θεού. Πώς λοιπόν μπορεί ο Δημιουργός να είναι αποκομμένος από τα ενεργήματα της δημιουργίας του;».

Τι εννοείς; Οτι όλες αυτές οι επιστημονικές κατακτήσεις συμβαίνουν με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος;

«Τίποτα δεν είναι πραγματικά δικό μας. Εννοώ πως ναι μεν μπορεί να έχουμε καταφέρει πολλές επιστημονικές κατακτήσεις, να έχουμε κάνει το καλύτερο, αλλά

αν δεν υπήρχε θεία παρέμβαση τίποτα δεν θα είχε ευοδωθεί. Επίσης, υπάρχει και ο άνθρωπος που συνειδητά αποκόπτει τη σχέση του με τον Θεό και πορεύεται με τις δικές του δυνάμεις. Ίσως φτάσουμε σε σημείο που τα δέντρα θα τα βλέπουμε μέσα σε μουσεία σαν εκθέματα πλέον ενός πολιτισμού που κήκε».

Αν είναι έτσι και αν όλα προέρχονται ως θεία δώρα μιας ανώτερης δύναμης, τότε γιατί ο Θεός δεν βάζει φραγή σε όλες αυτές τις δυστυχίες που βασανίζουν τους ανθρώπους;

«Δεν μπορώ να κατανοήσω πολλά πράγματα. Χρειαζόμαστε εξωτερικά ερεθίσματα για να αφυπνιστούμε ίσως. Επίσης, ο Θεός δεν παρεμβαίνει στην ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Αντιθέτως, τη σέβεται. Πράγμα που δεν κάνουμε εμείς. Το μεγαλειώδες είναι ότι ο Θεός δημιούργησε ένα πλάσμα τόσο ελεύθερο που έχει τη δυνατότητα να αναιρέσει τον ίδιο του τον Δημιουργό. Η αμαρτία φέρνει θάνατο και ο Θεός Ανάσταση».

Παρατηρώ, από το βιογραφικό σου, ότι διαρκώς μετακινείσαι, συνεργάζεσαι και προσαρμόζεσαι σε διαφορετικές καλλιτεχνικές καταστάσεις, άλλοτε με σκηνοθέτες όπως ο Γιώργος Λάνθιμος, άλλοτε με Κακλέα και Δημήτρη Παπαϊωάννου στη σκηνή, ενώ κάμποσες φορές το όνομά σου βρίσκεται στη μαρκίζα τηλεοπτικών σειρών.

«Καλώς η κακώς, ένας ηθοποιός πρέπει να προσαρμόζεται και να υπηρετεί τις ανάγκες του σινεμά, της τηλεόρασης και του θεάτρου. Είναι ένας βασικός όρος και προϋπόθεση για την επιβίωση σε αυτό τον δύσκολο χώρο. Κάθε φορά η αντιμετώπιση και η προσέγγιση είναι διαφορετική. Με διαφορετικό τρόπο εργάζεσαι για ένα θεατρικό έργο και με διαφορετικό για ένα κινηματογραφικό ή τηλεοπτικό».

Ο εγκλεισμός στην περίοδο της καραντίνας πόσο σε επηρέασε;

«Έτσι κι αλλιώς, στο επάγγελμα του ηθοποιού ο εγκλεισμός είναι μια οικεία συνθήκη. Ας πούμε όταν μπαίνεις να κάνεις πολύωρες πρόβες, αισθάνεσαι έγκλειστος και απομονωμένος από τον υπόλοιπο κόσμο. Αλλά πρέπει να σου πω ότι ο εγκλεισμός είναι κομμάτι του χαρακτήρα μου. Είμαι συμφιλιωμένος με τον εγκλεισμό-απομόνωση. Δεν έχω πρόβλημα. Το πρόβλημα που αντιμετώπισα στη διάρκεια της καραντίνας είχε να κάνει με τις απαγορεύσεις».

Μα εγώ έβγαινα και περπατούσα από την πρώτη μέρα.

«Ναι, μπορούσες να το κάνεις για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και αφού προηγουμένως είχες πάρει άδεια. Ήταν απαγορευμένο να περπατήσεις στο βουνό ή να κολυμπήσεις στη θάλασσα, για παράδειγμα. Μπορούσες να πας στο σούπερ μάρκετ, αλλά όχι στην εκκλησία. Κατά την προσωπική μου άποψη, υπήρξε μια υπερβολή στην αντιμετώπιση χωρίς καμία διάκριση».

Φαντάζομαι πως σκέφτηκες ότι η υπερβολή των απαγορευτικών μέτρων είχε να κάνει με εκείνες τις ομάδες που όλα τα εκλαμβάνουν σαν χαβαλέ και σαν σχεδιασμούς συνωμοτικών κύκλων.

«Αισθάνθηκα πως ο φόβος χρησιμοποιήθηκε σε τέτοιο βαθμό που κατάφερε να περιορίσει και να χειραγωγήσει τη μάζα πολύ καλά. Αυτό είναι ανησυχητικό. Ομως δεν είμαστε μάζα. Είμαστε πρόσωπα, άνθρωποι ικανοί να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας και τους γύρω μας».

Σε παλιότερη συνέντευξή σου είχες τοποθετηθεί για την αποκέντρωση. Εσύ γιατί δεν εγκαταλείπεις την Αθήνα;

«Ίσως γιατί δεν είμαι έτοιμος. Ίσως διότι αναγνωρίζω πως επιλέγοντας κάτι τέτοιο θα σηματοδοτούσε ένα ολικό ξεκίνημα χωρίς κάποιες προϋποθέσεις. Δυστυχώς δεν υπάρχουν οι δομές ώστε να βρεις μια εργασία στην περιφέρεια. Παλαιότερα τα ΔΗΠΕΘΕ έδιναν τη δυνατότητα σε καλλιτέχνες να εργαστούν στην περιφέρεια. Τώρα φαντάζει δύσκολο. Σίγουρα όμως αν αναβαθμιζόνταν θα έδιναν μια νέα πνοή και στην περιοχή, αλλά και στους καλλιτέχνες».

Εχεις αναφερθεί συχνά στην αγάπη που τρέφεις προς τη Φύση.

«Η Φύση λείπει σε έναν άνθρωπο που ζει στα αστικά κέντρα. Δυστυχώς ζούμε απομακρυσμένοι από το χώμα, τους καρπούς, τα ζώα, τα δέντρα. Χάνοντας με αυτό τον τρόπο την απλότητα που σου διδάσκει. Την υπομονή και την ταπείνωση».

Η Φύση όμως δεν υπακούει σε κανένα κανόνα ηθικής.

«Η Φύση έχει τους δικούς της νόμους. Τα ζώα κυριαρχούνται από το ένστικτό τους και ο άνθρωπος είναι πλάσμα έλλογο με προδιαγραφές ουράνιες. Ο Άνθρωπος είναι ικανός για το καλύτερο, αλλά και για το χειρότερο. Οπως μας θολώνει ένα πάθος, όπως είναι η εξουσία ή το χρήμα, και είμαστε ικανοί να ισοπεδώσουμε τα πάντα γύρω μας για να το ικανοποιήσουμε, άλλο τόσο είμαστε ευλογημένοι να αναπτύξουμε μια αρετή μας που θα αναβαθμίσει τον εαυτό μας και τους κοντινούς μας ανθρώπους. Το μεγαλειώδες είναι ότι είσαι ελεύθερος να επιλέξεις ποιο από τα δύο θα τροφοδοτήσεις. Και φυσικά αναλαμβάνεις και την ευθύνη της επιλογής».

Εξ όσων γνωρίζω, πρόκειται να παίξεις, ως πρωταγωνιστής, στην ταινία «Man of God» («Άνθρωπος του Θεού») για τη ζωή του Αγίου Νεκταρίου,

του πολιούχου της Αίγινας.

«Ναι, θα συμμετέχω στην ταινία. Η ιστορία ξεκινά από τη στιγμή που εκδιώχθηκε από την Αίγυπτο με ψευδείς κατηγορίες και επιστρέφει στην Ελλάδα. Τα γυρίσματα ήταν προγραμματισμένα για τον Μάρτιο, αλλά η ημερομηνία μετατέθηκε για τα μέσα του Ιουνίου».

Με τη σκηνοθεσία της Γελένα Πόποβιτς από τη Σερβία.

«Ετσι ακριβώς. Τα γυρίσματα θα γίνουν στην Αθήνα και την Αίγινα. Είναι μια ελληνοαμερικανική παραγωγή».

Με τον εγκλεισμό, λένε, προκλήθηκε ενδοοικογενειακή βία, με αποτέλεσμα πολλά ζευγάρια να καταλήξουν σε οριστικό χωρισμό και σε διαζύγιο.

«Κάθε ανθρώπινη σχέση χρειάζεται δουλειά. Πολλή δουλειά. Βασικός παράγοντας αποξένωσης είναι ότι πολλές φορές κρυβόμαστε από τον εαυτό μας. Συσσωρεύονται πολλά πράγματα, με αποτέλεσμα, κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού, να βγαίνουν στην επιφάνεια και να αποκαλύπτονται».

Αντέχει ο άνθρωπος να μένει σταθερός στην ίδια σχέση; Μπας και τελικά αισθάνεται εγκλωβισμένος, σε χειρότερη κατάσταση από τον εγκλεισμό στη διάρκεια της καραντίνας;

«Ο άνθρωπος που διαρκώς αλλάζει παρτενέρ είναι ανίκανος να μπει και να κοιτάξει βαθιά τον εαυτό του. Ο άλλος καθρεφτίζει τον εαυτό του. Αλλάζουμε παρτενέρ όπως αλλάζουμε ρούχα. Καλύτερα ρούχα. Αναγκαστικά όμως πρέπει να αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου. Όταν αλλάζεις σχέσεις δεν αποκαλύπτεσαι. Ζεις και μονίμως αναζητάς μια νέα σχέση για να γευτείς την κάψα της πρώτης περιόδου. Ετσι αναμασάς και διαρκώς ανακυκλώνεις τα ίδια. Ανεξάρτητα από την ποσότητα των σχέσεων που έχεις κάνει. Αυτά έχουν ειπωθεί πριν από 2000 χρόνια. Δεν θέλουμε να παραδεχτούμε πως φταίμε εμείς. Το προπατορικό αμάρτημα διαιωνίζεται. Δεν βάζουμε τον εαυτό μας να δει πού έχει φταίξει. Δεν λέμε την αλήθεια στον εαυτό μας».

Τον άκουγα και είχα την αίσθηση πως κάποια άορατη φωνή σκαλίζει την ψυχή μου. Πιστεύεις δεν πιστεύεις, ο «Άγιος Νεκτάριος» λέει αλήθειες. Οποιος δεν τις παραδέχεται είναι καταδικασμένος σε ασυμφιλίωτη μάχη με τον εαυτό του!

Πηγή: amfoterodexios.blogspot.com Συνέντευξη στο Δημήτρη Δανίκα από το “Πρώτο Θέμα”